

[Forsvarsministeren]

Jeg skal derfor appellere til partierne om at fastholde enigheden og slutte op om regeringens bestræbelser på at få området lovliggjort. Det vil nok ske skridt for skridt, men det vil ske med faste skridt – denne vej er den eneste vej frem.

*Forhandling***Ole Donner (FP):**

Som nævnt tidligere skal der ikke et sekund herske tvivl om Fremskridtspartiets indstilling til Christiania: Området skal ikke lovliggøres, det skal ryddes, så højesteretsdommen kan efterlevs. Vi tror ikke et øjeblik på den aftale med Christiania, som nu er indgået, som ministeren nævnte, og vi mener, det er urimeligt på ny at give christianitterne en chance – det har de haft i 20 år. I 20 år har samfundet brugt tid og penge på at diskutere denne sag. Nu må vi være nået dertil, hvor festen slutter, og hvor samfundet klart fortæller christianitterne, at nu går den ikke længere.

Det nytter ikke at bortforklare tingene, og de er bl.a., at området i sin tid blev ulovligt besat af en gruppe slumstormere. Det er sagens kerne, og det kan der ikke rokkes ved, ligegyldigt hvor megen udenomssnak man fra forskellige side kan finde på at fremføre.

Alligevel er der talt og talt. Christiania blev fra starten udråbt som en fristad, men hvad er det i grunden, christianitterne vil være fri for? Er det narkotika, er det vold, er det at frigøre området som oplagsplads for tyvekoster? Nej, det er ingen af delene, for politiets statistikker fortæller klart, at den såkaldte fristad til overflod er infiltreret med disse ting.

Hvis vi skal holde os til christianitternes terminologi, betyder det at være fristad nok nærmere, at man vil unddrage sig en række af de forpligtelser, som hviler på samfundets øvrige borgere. Det drejer sig f.eks. om betaling af lys, gas, vand og ejendomsskatter. Allerede i 1972 blev der indgået en 10-punkts-aftale, hvorefter beboerne skulle betale for el og vand. Sidste år skyldte beboerne godt 1,5 mio. kr. for el og vand, men det utrolige er, at Christiania hvert eneste år har fået eftergivet det skyldige beløb. Beboerne har heller aldrig betalt en eneste krone til staten for leje af grunden, og man har frejdigt erklæret, at det vil man heller ikke fremover.

Det er simpelt hen utroligt, at det offentlige ser stort på disse forhold. Det skulle lige have været hr. Jensen, der ikke betalte lysregningen; så ville der med bål og brand blive slukket for strømmen. Eller hvad med de titusinder og atter titusinder af familier, hvis ejendomme de seneste år er gået på tvangsauktion, så folk må gå fra hus og hjem med en økonomisk ruin til følge? Er det rimeligt over for disse folk, at en flok selvbestaltede aktivister rask væk erklærer, at de agter da såmænd ikke at betale noget som helst, hvorefter det offentlige blot trækker på skulderen og herefter ikke foretager sig noget for at stoppe ulovlighederne?

Nej, den slags ting er selvfølgelig ikke rimelige og burde ikke kunne finde sted i et retssamfund. Vi har nemlig her et eklatant eksempel på, at der ikke er lige ret for loven. Det er ikke en påstand, det er desværre en kendsgerning.

Ud over at være en såkaldt fristad er Christiania også blevet udråbt til at være et socialt eksperiment, men det står for Fremskridtspartiet fuldstændig hen i det uvisse, hvori det sociale består. Vi kan således ikke se, at det er særlig socialt, at narkotikaforhandlere åbenlyst kan operere i området og stort set kun bliver pågrebet, hvis politiet i en ellers travl tid kan afse mandskab til at rykke ind i området med en talstærk styrke.

Eller er det udtryk for et socialt eksperiment, at rockerbander nedstøber lig i betongulve i en bygning, der senere bliver anvendt som motorcykelværksted? Men måske består det sociale eksperiment i, at politiet den ene gang efter den anden beslaglægger betydelige våbensamlinger.

Nej, at påstå, at noget sådant har med sociale eksperimenter at gøre, er naturligvis det rene vrøvl. Kendsgerningen er, at der er tale om ganske alvorlige lovovertrædelser.

Fremskridtspartiet har siden Christiania-ulovlighedernes start taget skarp afstand fra disse og krævet dem bragt til ophør. Det er ganske enkelt utroligt, at et flertal i Folketinget ikke til dato har kunnet enes om en sådan politik.

Inden firkloverregeringen i 1982 blev dannet, var der ingen ende på borgerlige udspil og forsøg på at lukke Christiania, men efter at Venstre og De Konservative kom i regeringen, har disse to partier været fuldstændig tavse om